

MESE AZ ERŐS LÁNYRÓL

tudtam, hogy most fog történni, mindenkit
elküldtem. otthon voltam. beültem a kádba.
a fűgák színe szürke, a csempe
fehér. növényeket tettem magam köré, cserépbe.
az egyik földjét kicseréltem, mintha
csak ágyat vetnék, közben
már kezdődtek a fájások.
magamat is megleptem, hogy élveztem
az egészszet. a zöld levelek, szövetségeseim,
türelmesen nőttek.

azon gondolkodtam, hogy milyen jó most,
nem engedem, hogy
nézzenek. a bábáknak – félig szándékosan – későn
szóltam, akkor értek ide, amikor már
megszületett.
a felső szomszédtól induló ázás fölöttem
borult virágba, mint eleven tavasz.

életemben először nem néztem, csak
éreztem magam.
fehér volt a fal, és ki is mondtam hangosan,
az idő színe barnásvörös.
a nagy erő fájt. nem mertem megmutatni senkinek,
alig ismertem meg magam benne, és féltem,
hogy mindenki idegennek látna miattam.
a beázást gyorsan javították, a biztosító kifizette.
ez később szomorúvá tett.
rajtam kívül egyedül a lányom érezte az erőt, amivel megérkezett.
egyéves kora előtt fel-alá járkált,
magabiztosabban,
mint én valaha.

MA ÉN ALSZOM TÍZ PERCCSEL TÖBBET

a törmelék tövében felnőhattünk,
gödör a vállad ívében. erőm írni nincs.
máshoz sincs erőm, csak írni.
kapaszkodom beléd,
a kisbaba pedig belém.

éjjel lassan keresem bőrödöt a bőrömön.
összehúzott szemmel lépünk ki homályos
reggeleken, rutinos táncmozdulatokkal kezdjük
a napot. a nap melege a bőrödön egy hűvös szobában, ha
bevillan, megtalálom a kezéd az autóban.

miután megszületett, mindenre téged kellett kérjelek.
hadd menjek el zuhanyozni, hadd ihassak egy teát,
hadd tartson szünetet a mellkasom, ami emelkedik és süllyed,
egy apró tüdővel azonos ütemben.
ez a fokú kiszolgáltatottság megijeszt, arra késztet,
hogy behúzódjak a csigaházba, aminek a kérge meleg,
a belseje hideg.
mezítláb fekszem a takaró alatt, fáradtságba
burkolózva. bátorítasz, hogy emeljem fel a szélét.

mélyen beivódtunk egymás cselekvéseibe.
mennyi
kítetttség van abban, hogy a kezéd végigkövette az összes
kontrakciót. vagy csak én szégyellem bevallani,
mennyire félttem tőle, hogy így láss.
a három köztudottan páratlan szám, és mi lesz, ha valaki kimarad.

a kiszolgáltatottság hozta magával a haragot mint zászlót,
amit rossz helyen, rossz időben próbáltam kitűzni. harag
a csuklyásizomnál, a szemhéjam mögött, de tévesen irányítom
feléd. kéznymok alszanak velem a hideg ágyban.

egyszer azt mondtad, az elképzelhető legszebb
randink volt, amikor az első láz alatt
próbáltuk beadni a kúpot a vörös és kiabáló
csecsemőnknek.

ami hiányzik,
villák és kések és beszélgetés zaja, a ráérősség luxusa.
hogyan olyan lassan vehessük le egymásról a ruhát, amilyen
lassan szeretnénk.

ha megtalálom este a bőröd,
tudom, hogy érti az enyém.
ahogy hozzá beszélsz, csodálom a hangod.
amin az összes gyengédséget valaha hallottam.
ahogy beszélgették, széttörik és felolvad bennem egy csont,
amit korábban keményre növesztettem, hogy megvédjen.

még mindig érzem a hiányt, abból nőtt ki ez
a növény, amihez hasonlót nem láttam,
amit nem akarok kontrollálni.
az egyik utas a két legfontosabb mellett.

fogyomok a mellemen, a kezed régi helyén. megosztjuk
magunkat egymáson kívül valaki mással is, aki vidáman
néz ránk, nem érti, mit szakított félbe, mert amit elkezdett,
nagy erővel éli.

valaki, aki túlő rajtunk, mintha a cserépből nyílna az
ég felé, átszakítja a plafont, az összes felhőt könnyedén
választja szét, de kéri, hogy közben fogjuk
az egyik kezét. felváltva. ma én alszom tíz perccel
többet, holnap te.

megkérdeztem a lakásunk tárgyait, milyenek látnak
minket. halkán adták vissza az érintésed.
tej egy homályos edényben, kenyérmorzsák
és félig hámozott, ráncos bőrű zöldségek,
az alma héja akár a hasamon maradt nyomok.

a felszínen minden szanaszét,
de a hármunk íriszében kristálytisza
zöld-barna, kék, kék.

RÁSZORUL

az ügyfélszolgálati e-mailezésbe elkezdtem
belecsempészni a verseimet.
a team leadem nem örült. azért kapta meg
ezt a munkát, *anyuka*, mert
ez csak négy óra, home office, és ne haragudjon,
látszott, hogy rászorul. (számlák vagy étel,
ahogy mondani szokták.)

és nincs is benne semmi felelősség. lényegében otthon
ül, és kávézik. pont, mint mikor otthon volt a
gyerekekkel.

de a versek beszivárogtak. mintha valami szorítaná a csuklóm.
rászorul. ha elküldök egy verset, enged egy kicsit.
az ügyfélszolgálat másik oldalán ülőket is
az feszítette, ami engem. miért ilyen az életem?
küldtük egymásnak, egyre versszerűbben.

igaz mondatokat írtam le nekik, ez ritkán sikerül. a nyelvemet
nem beszéltek, de elkezdtek versbe tördelni
a kéréseiket, és rájöttem, hogy ezeket
akár közölni is lehet.
az anyagi gondjaimat nem oldottam meg.

SZEMTANÚ

a számat peckelték fel először, a számat,
leblokkolt, hogy nem tudok kiabálni,
kívülről láttam, és kértem
magamat, 'kelts fel'.
föld ömlik rám, föld, föld, föld,
föld, néma föld. magam szemtanúja
leszek, ha üres a láthatár,
mint egy fa, évtizedekről adok számot.

mikor kezdődött?
kicsi voltam, és láttam,
és elkezdtem szavakat írni az ujjaimmal
a szék támlájára, minden tárgyra,
amit érintettem.

azóta nem álltam meg egy percre sem.
nem beszélek, csak írok, mert azt csöndben is lehet,
üvöltés nélkül,
mint az igazán jó gyerekek.